

WELLINGTONS OFFICIEREN BOEK 4
CONSTANCE J. HAMPTON
Deel 1: De Handschoen

4

EEN BRUID
VOOR DE MAJOR



CONSTANCE J. HAMPTON

*

EEN BRUID VOOR DE
MAJOOR

Deel 1: de Handschoen

*

WELLINGTONS OFFICIEREN

Boek 4

*

Een geïllustreerde historische roman

*

MMXIX-IX

*

ISBN/EAN : 9789492980588

*

© 2019 Auteur Constance J. Hampton
Hermesse James Boekerij

Uitgave: Een Bruid voor de Majoor, deel 1 de Handschoen
Wellingtons Officieren Serie Boek 4

*

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige
wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of op enige andere manier
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de auteur

Dit E-book is niet overdraagbaar. Dit E-book dat u
via het Internet hebt geladen mag niet worden
verkocht, met anderen gedeeld of worden
geschonken. Niet-geautoriseerde reproductie of
distributie van dit werk onder copyright/auteursrecht

is een strafbaar feit, waarvoor u strafrechtelijk
vervolgd kunt worden.

Niets van dit boek mag worden gescand, geladen of
gedownload van websites of sites waar het delen van
files plaatsvindt, of op welke wijze dan ook worden
verspreid: elektronisch noch fysiek (door afdrukken)
zonder de uitdrukkelijke toestemming van de
uitgeefster Hermesse James Boekerij.

*

Dit boek is geheel fictief (verzonnen). De namen,
personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn fictief, en
mogen niet worden gezien als echt of bestaand op
welke manier dan ook. Elke gelijkenis met personen,
levend of dood, gebeurtenissen, plaatsen of
organisaties berust op toeval.

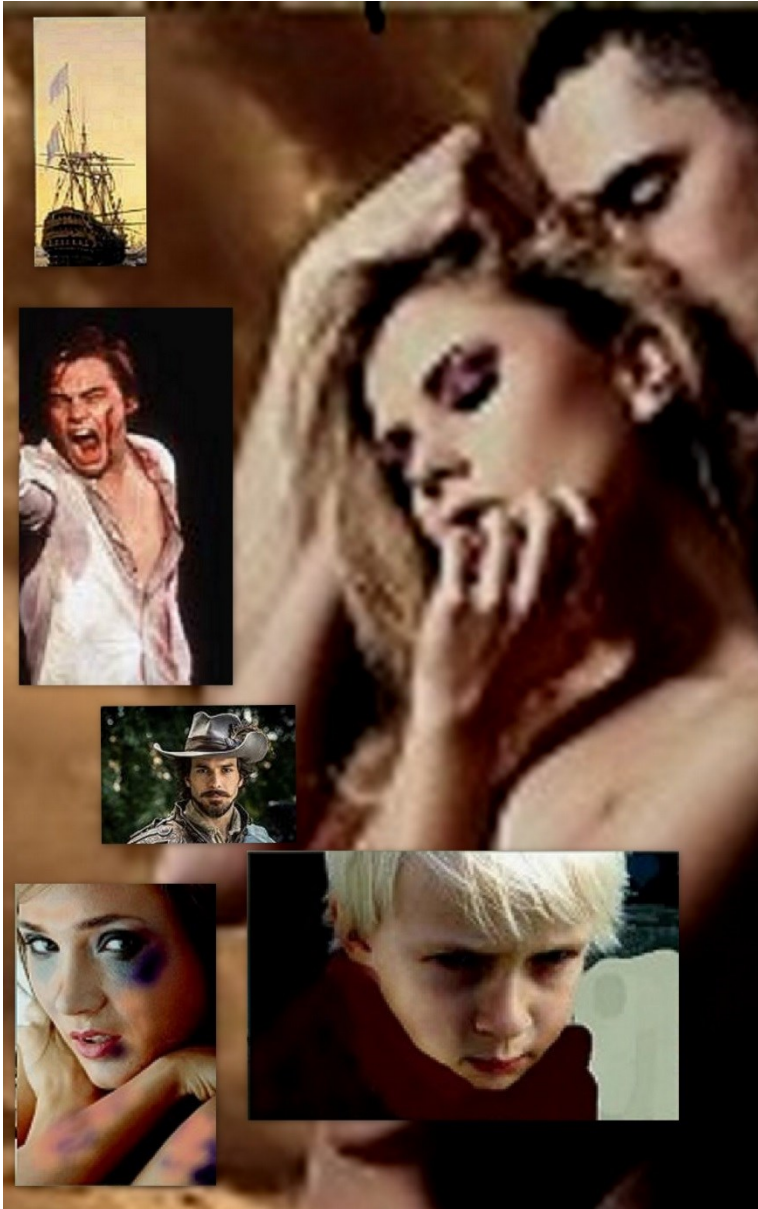
Het gebruik van historische gebeurtenissen en
personen in dit boek, is behalve de bekendheid van de
persoon of de gebeurtenis in de geschiedenis, geheel
fictief.

Copyright en auteursrecht berusten bij
Constance J. Hampton, Hermesse James Boekerij.

*

Alle rechten zijn gereserveerd.
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of
gereproduceerd op welke manier dan ook, zonder
geschreven toestemming, behalve wanneer er sprake
is van korte citaten in beschreven in artikelen of
recensies over dit boek.

Proloog: EEN SLECHTE DAG VOOR ELLEN BURROUGHS



De haven van Rotherham, 1794

“Milord?”

Cyril Fairfax, de graaf van Rotherham keek met een frons op. Een van zijn stalknechts had net zijn favoriete paard naar de kade gebracht en hij stond op het punt om eindelijk naar huis te gaan.

“Kapitein Bouchier?” vroeg hij.

Zijn kapitein had hem geroepen vanaf de loopbrug van de Gravin Anna en haastte zich nu naar hem toe.

“Deze jongeman hier,” Bouchier wees naar een jongen van ongeveer acht jaar, die de kapitein schuchter gevolgd was, “zegt dat er iemand in de herberg op u zit te wachten.”

Cyril keek de jongen vorsend aan, maar deze draaide zich gehaast om en

liep regelrecht naar de enige herberg in Rotherham.

Ze zat in een privé-kamer op hem te wachten. Zodra ze zich naar hem omdraaide bracht hij zijn hand naar zijn mond om zijn geschoktheid niet te tonen.

“Ellen? Godallemachtig, wie heeft dat gedaan? Toch niet...?”

Hij was zich er niet eens van bewust dat hij haar uit de stoel had getild en haar in zijn armen had genomen, tot een jonge stem naar hem schreeuwde: “Laat mijn moeder onmiddellijk los, meneer!”

Hij deed zijn handen van een verformfaaide Ellen af om zich daarna langzaam om te draaien.

Een jongen stond midden in de kamer. Zijn handen waren tot vuisten

gebald. Cyril had een déjà-vue van zijn lang geleden overleden broer Percy, klaar om hem een bloedneus te slaan.

“Maak een buiging voor de Graaf, Jeffrey,” commandeerde Ellen hem.

De jongen wierp een onzekere blik op zijn moeder, voordat hij uiteindelijk een onberispelijke buiging voor Cyril maakte.

“Jeffrey?” vroeg Cyril aan Ellen.

Ellen Burroughs, Barones van Caversham knikte en ging op een eetkamerstoel zitten.

“Mijn jongste,” bevestigde ze. “Het spijt me dat ik je moest storen, Cyril, maar ik hoorde dat je schip je hier aan land zou zetten. Ik... Ik heb...”

“Heeft Caversham je zo mishandeld?”

Hij legde zijn hand op haar bont en blauwe kaak.

Ellen wierp een snelle blik op haar zoons. Ze stonden nu alle drie zwijgend bij het raam. Zwijgzaam en afwachtend.

“Hij werd gisteren kwaad toen ik hem om geld voor eten vroeg. Kokkie is bij ons weggelopen. Hij wilde haar met een zweep te lijf gaan. Ze zei dat ze het verdomde om nog verder voor een gek te werken. Behalve Gareth is er niemand van de bedienden meer over. Ik heb Gareth al maanden geen loon meer kunnen betalen. Hij heeft ons hierheen gebracht.”

Cyril voelde zijn plotseling opgekomen woede bijna het kookpunt bereiken.

“Waar is hij?”

Ellen haalde haar schouders op. Ze droeg een ouderwetse katoenen jurk die waarschijnlijk gemaakt was voor ze in het huwelijk trad met Guy Burroughs, Baron van Caversham.

“York, denk ik. Het ergste is dat hij al het geld dat we nog hadden heeft meegenomen.”

“Je hebt nog maar één bediende en geen geld?” vroeg hij ontzet.

Weer haalde ze haar schouders op.

“Heb je vandaag gegeten?”

“Daarom zijn we hier,” mengde haar jongste zoon zich in het gesprek.

Zonder verder iets te zeggen liep Cyril naar de deur, opende hem en schreeuwde dat de herbergier bij hem moest komen.

“Hoe was je van plan te betalen, of wilde je krediet vragen?” vroeg hij

haar later nadat ze allemaal een grote kom maaltijdsoep met kaas en brood ophadden.

“Ik was van plan mijn parels te verpanden. Ik zou de hulp van de herbergier hebben ingeroepen. Hij is een eerlijke man.”

“Je parels?”

Toch niet de ketting die hij haar ooit had gegeven?

Ze boog het hoofd.

“Het spijt me, Cyril.”

Het speet *haar*?

Hij voelde die oude pijn weer opkomen in de buurt van zijn hartstreek. Christus, hij had haar jaren geleden moeten trouwen! Dan zat ze nu niet opgescheept met een vent die haar sloeg, een waardeloze gokker was en een valsaard bovendien.

Zijn blik gleeed naar de jongste zoon die hem had bevolen om zijn moeder los te laten. Allemachtig, het was net alsof Percy in levenden lijve voor hem zat!

Hij haalde vragend zijn wenkbrauwen op naar Ellen en knikte in de richting van de jongen. Hij was blijkbaar maar vijf jaar oud, maar erg groot voor zijn leeftijd. Ellen haalde weer alleen maar haar schouders op. Je kon immers nooit met zekerheid weten wie de vader van een kind was, zelfs al leek hij zo veel op Percy Fairfax. Caversham was ook groot en blond.

“Goed dan,” zei hij, “dit is wat we gaan doen....”

**

Proloog 2: ELLEN'S FLASHBACK



Rotherham, 1789

Ze voelde zijn hand op haar mollige heup en opende langzaam haar ogen.

“Cyril?”

Hij glimlachte veelbetekenend naar haar en kustte haar vol op haar lippen.

“Je viel in slaap, schat, maar ik zou nog een keertje...”

Ze veegde haar honingblonde haar weg uit haar mooie gezicht.

“Wat, *weer*?”

Hij aarzelde.

“Misschien heb je gelijk en moet ik naar huis gaan.”

Hij vroeg zich inderdaad af of hij niet beter huiswaarts kon keren. Annette zou het kind vandaag kunnen krijgen. Haar weeën waren die ochtend begonnen, maar naar zijn eigen onervaren mening had hij besloten dat

zijn erfgenaam er nog wel even over zou doen, voordat hij zijn intrede in de wereld maakte. Daarbij wist hij nu al dat al hij thuis kon doen was in de bibliotheek van het huis zitten tot de geboorte van zijn kind een feit was. De vroedvrouw zou hem zeker niet voor die tijd bij zijn vrouw toelaten.

Hij was maar al te blij geweest om dit uur met Ellen te stelen en nu ze hier toch waren, waarom dan niet van de gelegenheid gebruik maken voor nog een vrijerij? Niemand was zo goed in bed als Ellen.

Hij keek naar beneden en zag dat het belangrijkste orgaan voor deze bezigheid snel zijn enthousiasme leek te verliezen. Ellen ging rechtop in bed zitten, waarbij al haar verleidelijke rondingen bewogen.

“Wat? Ik kan me niet voorstellen dat je nu plotseling naar je vrouw toe wil. Maak je geen zorgen, schat, eerste baby’s worden zelden snel geboren, ze nemen gewoon de tijd, zelfs jouw kind.”

Ze wierp haar armen om hem heen en liet ze langzaam langs zijn brede rug naar voren glijden, naar zijn gespierde heupen.

“God, Ellen,” mompelde hij, “je bent de allerbeste. Kijk hoe lekker ik je vind!”

Ellen beet op haar lip om niet te lachen. De man was als altijd met een natte vinger te lijmen. Ze hield haar hand boven zijn stijve lid. Ze gluurde naar zijn knappe gezicht: hij was in alle jaren dat ze met elkaar hadden

gevreëen eigenlijk geen spat veranderd.

De kleur van haar ogen veranderden van het zachte grijs van een rustige Noordzee tot de donkere wolken van een donderstorm.

“Zeg me eens, Cyril,” fluisterde ze in zijn oor, “waarom heb je er nooit wat aan gedaan toen Guy er op stond om met me te trouwen? Vertel me eens waarom er nu een of andere Franse slet op het punt staat je kind te baren in dat geweldige huis van je?”

Hij wilde die beschuldigende woorden op dat moment echt niet horen. God, hij haatte het als vrouwen een scene maakten of op hem zaten te vitten. Hij wilde alleen maar dat haar ervaren hand hem zou aanraken. Ellen

had hem nog nooit eerder verwijten gemaakt.

“Ellen, doe het nou! Pak me nou beet! Ik beloof je het te zeggen maar eerst... Komaan Ellen, ik wil je voelen!”

Ze pakte hem ineens hard vast en hij viel met een luide kreun achteruit op het houten bed.

God in de hemel, gelukkig was zijn eeuwig zeurende vrouw te ver heen, om te begrijpen waar hij zijn middagen doorbracht en met wie.

Ellen ging snel boven op zijn dijen zitten. Hij voelde hoe die heerlijke plek over zijn benen heen schoof en hij bewoog zijn heupen opdat ze daar zou gaan zitten waar hij haar het liefst wilde voelen. Ellen zond hem alleen

maar een meewarige glimlach en bleef zitten waar ze zat.

“Eerst zeggen, Cyril, waarom trouwde je met dat wijf in plaats van met mij?”

Oh God, de vraag die hij echt niet wilde beantwoorden. Waarom waren vrouwen niet net als mannen en tevreden met af en toe een lekkere wip?

Hij keek koppig in haar verontwaardigde gezicht.

“Voor haar geld natuurlijk, wat dacht je anders Ellen? Hou op met die ondervraging, ik moest op een dag trouwen en jij zat al drie jaar met Burroughs in het huwelijksbootje.”

Ellen greep zijn erectie beet en begon hem bijna verwoed af te trekken.

“Ellen, nee!” smeekte hij, “Ik wil in je komen!

Ze grijsde naar hem en verwisselde haar handen voor haar mond terwijl ze haar tanden langs zijn erectie haalde.

“Jezus, wat heb jij?” klaagde hij, “Je gaat me toch niet bijten, hoop ik? Je weet dat Annette het niet haalt bij jou. Au, rustig, rustig!”

Alsof ze het ineens welletjes vond lanceerde ze zichzelf boven op hem en liet zich langzaam op zijn stijve penis zakken.

Zijn handen zwierven over haar grote borsten.

“Godver, Ellen Fitzgerald, “ hijgde hij, “je bent mijn dood nog eens!”

“Welk geld?” vroeg ze hem met een hardvochtige stem, “Annette had geen rooie cent voor zover ik weet!”

Hij kreunde hard in het strooien kussen. Hij liet haar borsten voor wat ze waren en begon bijna woest zijn heupen op en neer te bewegen.

“Ze was stinkend rijk, schat! Ze had al haar bezittingen verkocht in Frankrijk: haar vaders landerijen en kastelen, alles! Ze heeft me gekocht, liefje... en... dat... is... alles!”

De laatste stoot van zijn heupen bracht Ellen naar een climax en ze kwamen tegelijkertijd klaar.

Hij legde zijn hoofd langzaam op het kussen, terwijl hij Ellen hijgend tegen zich aan drukte.

“Waar was dat allemaal voor nodig?” vroeg hij zwaar, terwijl zijn hand haar blonde lokken streelde.

Ellen verborg haar hoofd tegen zijn borst.

“Ik ben verdomme weer zwanger, Cyril.”

Zijn hand bleef boven haar hoofd hangen. Hij bewoog zijn hoofd zodat hij haar kon aankijken.

“Is het van mij?”

Ze zuchtte hoorbaar.

“Hoe weet ik dat nou? Guy komt nog steeds naar mijn bed wanneer hij de kans krijgt. Hij is nog maar eenendertig en zo geil als wat.”

Cyril vloekte binnensmonds en duwde haar van zich af.

“Laten we gaan,” gromde hij met een boze stem, “de Tanners kunnen elk moment terug zijn.”

Ze ging op de rand van het bed zitten.

“Wanneer kom je weer?” vroeg ze zachtjes. Hij deed zijn broek met een

snelle beweging aan en pakte een laars op.

“Morgen!” beloofde hij.

Hij kon nooit van haar wegblijven. Ze was de eerste vrouw waar hij met hart en ziel naar had verlangd in zijn leven en ze zou waarschijnlijk ook de laatste zijn. Hij had nooit begrepen waarom. Gewillige vrouwen tierden welig in de wereld, maar Ellen Fitzgerald was, wat hem betreft, altijd de enige geweest die hem beroerde als geen ander.

Hij bukte om haar ranke hals te kussen voordat hij zijn overhemd aantrok.

“Behalve wanneer ze er de hele dag over doet om dat kind te krijgen. Ik weet niet of ik dan die heksen in mijn huis kan omzeilen.”

Ze zat nog steeds naakt op de rand van het bed terwijl hij zich de hut uit haastte.

Ze voelde de oude kwaadheid weer in zich opkomen. Hij ging weer naar dat wijf terug! Na al zijn beloftes had hij geen vinger uitgestoken toen haar vader haar aan die afgrijselijke Guy Burroughs had verkocht. Haar vader wilde haar uit huis weg hebben en hij ging niet een beetje zittenwachten tot een wispelturige man om haar hand vroeg, als ze Guy Burroughs kon krijgen.

Haar vader had altijd al een hekel gehad aan Cyril: volgens hem was die mooie snuit van de tweede zoon van de Graaf niets waard geweest. Terence Fitzhenry wilde een titel binnenhalen voor zijn dochter en een verdorven

baron was hem liever dan de tweede zoon van een graaf. Hij had nooit enig berouw getoond dat hij Ellen niet op Cyril had laten wachten, ook niet nadat Cyril de nieuwe graaf werd toen zijn broer Percy bij een zeeslag om kwam. Terence Fitzhenry kende zijn Pappenheimers en hij had geweten dat Cyril Fairfax nooit om de hand van zijn dochter zou vragen: waarom zou hij haar trouwen als ze al met hem naar bed was geweest? Terence had altijd de opportunistische kant van Cyrils karakter gezien, iets waar Ellen nooit aan had willen denken. Terence wist dat Cyril verder zou gaan in het leven en nemen zou waar hij het meest halen kon. Hij had Ellen nergens voor nodig.

Terence had soms zijn bloedmooie dochter vervloekt. Ze was veel te

gewillig als het om Cyril ging en hij had haar met genoegen overgedaan aan Guy Burroughs, die al jarenlang achter haar aan had gezeten.

Cyril had zijn gezicht lange tijd na haar huwelijk niet durven laten zien, totdat hij thuiskwam met die Franse trut met haar aanstellerige accent en haar perfecte maniertjes. Kort daarna had Cyril Ellen toegefluisterd wat een vergissing zijn huwelijk met dat mens was geweest en ze was wéér voor hem gevallen.

Ze wilde maar dat ze zonder die gestolen uurtjes kon in de hut van de Tanners. Helaas wist ze dat ze elke keer weer naar hem toe zou komen, tot ze zo zwaar was met dit derde kind, dat ze geen paard meer kon rijden.

“Ik wou dat ik je kon haten, Cyril Fairfax,” zei ze hardop.

Het was een schrale troost voor haar dat het er in ieder geval bij hem alleen maar om dat geld was gegaan van de Française en niets anders. Het was goddank duidelijk dat hij niet echt iets om Annette du Plessis gaf.

Ze kleetde zich langzaam aan. Ze besloot dat ze vanavond aan Guy zou vertellen dat ze weer een kind verwachtte. Misschien zou hij haar dan eindelijk met rust laten en het weer met de melkmeiden gaan doen of de hoeren die hij zo graag bezocht in York. Met al die vrouwen die geen bezwaar maakten tegen zijn ruwe manieren in bed. God, wat zou dat een zegen zijn! Ze maakte haar paard los van de boom en keek naar de zon. De

kinderen zouden vast al wakker zijn, als ze thuiskwam. Ze zuchtte toen ze in haar zadel ging zitten. Ze was eigenlijk doodmoe en bedacht zich dat ze graag een uurtje in Cyrils sterke armen had willen slapen. Dit nieuwe kind in haar buik trok blijkbaar al haar kracht en energie naar zich toe.

Ze dacht plotseling aan Annette du Plessis, die waarschijnlijk op dat moment lag te spartelen en te kreunen vanwege haar weeën.

Veel succes, Gravin, dacht ze boos. Je hebt hem gekocht met je geld, maar dat kon hem er niet van weerhouden om *mijn* bed te bezoeken terwijl *jij* pijn lijdt van het kind dat hij in je buik heeft gestopt. De wereld is wreed, nietwaar?

**

Proloog 3: KIT BRONDEMEIRE OP STAP



Londen 1807

“Goeie God, Kit, ben je hier nog steeds?”

Anthony, de Markies van Andover viel naast zijn broer neer op de bank in de salon van het bordeel.

“Volgens mij zit hij op een tweede beurt te wachten,” sprak een lijzige stem.

Tony keek vorsend naar de verfomfaaide man in de grote leunstoel naast hem. Het was John Montgomery, de Markies van Lorna en Kintyre.

“Hij zit te wachten tot Broadhurst klaar is. Ze wilden vannacht toevallig beide dezelfde juffrouw,” verklaarde Lorna, terwijl hij tegelijkertijd gaapte en zijn whiskyglas oppakte. “Ze hebben een munt opgegooid wie haar

het eerst mocht neuken en nu is de verliezer nog steeds bezig.”

Tony fronste naar zijn lange blonde broer.

“Moest jij niet thuis zijn bij je vrouwtje? Ik heb gehoord dat je orders verwacht om in Southend in te schepen.”

Kit hief lui een schouder.

“Waarvoor, Tony? Ik begrijp dat de paar keer dat ik met haar naar bed mocht allemaal missers zijn geweest. Ze is nu al weken lang ziek, dus als je graag een erfgenaam wilt voor Andover dan zou ik maar als de sodemieter zorgen dat je Pamela weer zo ver krijgt om een bed met je te delen.”

Tony fronste zijn wenkbrauwen voor de zoveelste keer die dag. Pamela had

in het afgelopen jaar een dochter gebaard en beweerde dat ze er nog niet klaar voor was om aan haar huwelijkse verplichtingen met hem te voldoen. Hij wist dat zijn vrouw aan het pruilen en bouderen was om hem voor zijn eeuwige ontrouw te straffen.

Hij zuchtte diep.

Wat had hij er weer een rotzooi van gemaakt! Hij had nooit met haar moeten trouwen! Hij had beter moeten weten dan plotseling op zijn tweeëndertigste hartstochtelijk verliefd te worden op Devon Broadhursts zusje. Ze was een betoverende schoonheid toen ze net achttien was en hij was onwaarschijnlijk diep voor haar gevallen. De woede van zijn vader over zijn keuze van bruid had gemaakt dat hij er koste wat kost mee door

wilde gaan: hij wilde plotseling alleen maar haar trouwen en niemand anders.

Uiteindelijk had hij maar een maand van huwelijksgeluk gekend: tot de fatale dag dat zijn vader een van zijn Manton-pistolen in zijn mond had gestopt en de trekker had overgehaald, omdat hij zijn allerlaatste cent verloren had aan de kaarttafel. De markies was niet alleen gokverslaafd maar hij at en rookte ook het spul dat helemaal uit China werd geïmporteerd en verkocht werd door de Londense onderwereld.

Pamela Broadhurst had een piepkleine bruidsschat mee gekregen op de dag dat ze met hem trouwde in de bouwvallige kapel van het kasteel van haar vader, de Graaf van Allington.

Tony was te verliefd op haar geweest om te betreuren dat ze arm was, ook al

omdat hij zich helemaal niet bewust was van het feit dat hun family langzaam afgleed in het moeras van de armoede. Hij had nooit goed op de situatie thuis gelet. Voor hij verliefd werd op Pamela Broadhurst had hij een prinses van den bloede het hof gemaakt, fervent hopen dat de oude monarch geen bezwaar zou hebben tegen een markies als schoonzoon. Ach, wat was hij een idioot geweest! Hij wist nog steeds niet of de prinses hem in de maling had genomen. Het maakte trouwens geen bal meer uit. Ze was gestorven aan een longaandoening, waarover iedereen fluisterde dat ze die had opgelopen doordat ze syfilis had gekregen, op haar overgedragen door de zoon van de lijfarts van de Koning op de

eeuwenoude manier. Hij kon er nog kwaad over zijn dat hij haar niet eens de hand had mogen kussen terwijl dat gore zwijn in het geheim het bed met haar deelde.

Tony had voor korte tijd zijn ogen op iemand anders gericht. Deze keer ging het om de dochter van een hertog, maar het was al gauw duidelijk dat Lady Sophia Grey, de zuster van de Hertog van Lindley er nog steeds niet over peinsde om een man te nemen, alleen maar om haar lang overleden moeder over het graf heen nog dwars te zitten, hoezeer ze Tony ook mocht.

Het moment dat hij verliefd werd op de beeldschone zuster van zijn broers beste vriend, leek het alsof hij helemaal niet meer in staat was om er op een zinnige manier over na te

denken. Alle gedachten over de dreiging, die over het huis van de Markies van Andover lag, raakten op de achtergrond.

Tony keek de salon van het bordeel rond, naar de peperdure meubelen en de prijzige ornamenten aan de muren.

Hij bedacht zich dat als er iemand een nacht met een dure hoer had verdiend, hij het wel was! Hij werkte altijd keihard, hij was altijd aan het manipuleren, spioneren en zaken aan het uitzoeken of nalopen, om de enige reden dat hij alles weer terug wilde hebben: het geld, de macht, het respect van de Koning, alles.

Hij wist dat de aftakeling van het markizaat van Andover diepe groeven had veroorzaakt in zijn denken. Groeven die ervoor hadden gezorgd

dat zijn gevoelens voor zijn eens zo geliefde vrouw bijna helemaal waren weggevaagd. Hij was haar om de liefde getrouwd, maar de liefde zette geen brood op tafel of loste geen schulden af en haar liefthalligheid was al jaren geleden verdwenen na de zoveelste harteloze en bittere ruzie.

De groeven hadden de laatste tedere gevoelens voor zijn moeder uitgewist. De vrouw, die hij eens zo adoreerde, was in zijn ogen niets anders dan een krijsende psychoot, die zijn dochttertje alleen maart angst aanjoeg.

De groeven waren er al in geslaagd om de allerlaatste gevoelens van liefde en rechtschapenheid aan te tasten: hij voelde zelfs vrij weinig voor zijn jongere broer Kit meer, die hem spoedig zou verlaten om een

soldatenleven te leiden op het Continent.

Duistere gedachten wervelden rond in zijn hoofd. De jaren achter hem waren als behekst geweest, alsof er iemand een vloek over uitgesproken had.

Een zigeunerin had hem gezegd dat er waarschijnlijk nooit een eind aan zou komen, zolang hij de donkere kant van zijn karakter gebruikte om zijn doelen te bereiken. Esmeralda was een hardvochtig voorbeeld van zijn afglijden naar de rand van zijn persoonlijke hel: hij had tijdenlang niets gedaan zonder haar en haar kaarten te raadplegen. De enige betaling die ze van hem vroeg was dat hij haar met zijn lichaam bevredigde en nu durfde Tony er niet over na te

denken wat voor man hij daardoor geworden was.

Hij knarste zijn tanden. Stel je voor dat hij inderdaad nooit uit deze werveling van duistere gebeurtenissen kon ontsnappen? Stel je voor dat hij bleef doorgaan met zonde op zonde te stapelen om iets goed te maken wat al jaren lang niet meer het woord 'goed' verdiende?

Hij spiedde somber naar John Lorna. De Markies van Lorna en Kintyre moest nu een jaar of drie getrouwd zijn, maar er was nog geen gefluisterde hint dat zijn vrouw in verwachting was. Dat was uiteraard godsonmogelijk nu zij in Edinburg woonde en John Lorna Londen nauwelijks verliet. John was door zijn moeder op haar sterfbed gedwongen tot zijn huwelijk

met een meisje uit Schotland dat niemand kende of wilde kennen. Pas toen de geruchtenstroom op gang kwam, dat het meisje een nichtje van hem was, omdat zijn moeders' vader het meisjes' vader had verwekt begon er iets van begrip voor de mesalliance te ontstaan. Lord John was de tweede zoon van Jonathan Montgomery, de nu overleden Hertog van Rothford. Zijn moeder had gedacht in hem een willig slachtoffer te vinden voor haar manipulaties, die makkelijk iemand zonder geld en noemenswaardige titel kon trouwen, omdat de oudste zoon Randolph toch wel voor een erfgenaam zou zorgen om de lijn voort te zetten. Het was ironisch dat de al lang geleden overleden hertogin daar een denkfout had gemaakt: Randolph Montgomery

hield zich liever op met mannen dan met vrouwen, speciaal op seksueel gebied. Hij had af en toe een avontuurtje met een vrouw, maar John had zo langzamerhand moeten inzien dat Randolph het waarschijnlijk niet op zich zou nemen om een wettige erfgenaam te produceren. De toekomst van het Hertogdom Rothford lag nu blijkbaar in de handen van een vrouwenversierder die met iedereen het bed deelde, behalve dat van zijn eigen vrouw.

Tony trok een zakdoek uit zijn mouw en snoot zijn neus. Jezus, stonden er ergens lelies in het bordeel? Hij moest er altijd enorm van niezen en kon dan alleen maar een ding doen om van zulke niesbuien af te komen: weggaan.

Hij keek met een pijnlijke trek op zijn gezicht naar zijn broer die naast hem op de bank in slaap was gevallen: hij had blijkbaar totaal geen last van bloemengeuren.

Kit was kortgeleden met Julia Fortescue getrouwd, maar Tony kon er aan twijfelen of er iets meer uit de vereniging voort zou komen dan knetterende ruzies, als zijn broer de hele nacht in een bordeel verbleef. In ieder geval kon hij zich door zijn huwelijk dure hoeren veroorloven. Tony bedacht somber dat het zijn huwelijksleven er niet beter op zou maken, noch gelukkiger.

Kits probleem was dat hij er veel te goed uitzag. Hij was bijna twee meter lang en hij droeg zijn blonde haar in lange lokken, als hij geen

officierspruik op had. Hij had prachtige bruine ogen in een knap gezicht waarvan alle vrouwen dachten dat ze liefde voor hen konden gaan uitstralen. Tony wist echter dat liefde het laatste was wat Kit een vrouw zou geven. Kit hoefde een vrouw alleen maar aan te kijken en ze ging alvast liggen met gespreide benen. Tony vermoedde dat Kit alleen maar in het bordeel was omdat hij er zeker van kon zijn dat zijn aanwezigheid in het etablissement zijn vrouw ter oren zou komen. Ze zou de lippen op elkaar klemmen en haar vader bevelen dat hij die maand geen geld op zijn schoonzoons bankrekening moest storten. Niet dat zoiets veel uit zou maken: Kit was bepaald rijk geworden op de dag dat hij had ingestemd met

het huwelijk met Julia. Hij hoefde zijn hoerenloperij echt niet uit het huishouden te betalen.

De deur van de salon ging langzaam open en een vaandrig kwam binnengeslopen.

Kit werd als bij toverslag wakker. Hij keek de jongeman aan door half geloken ogen.

“Wat doe je hier, Montague?” vroeg hij gapend, “Zeg me alsjeblieft dat je hier niet voor mij komt!”

De jongen was hooguit zestien jaar. Hij droeg het peperdure rood met witte uniform van het corps Huzaren van Zijne Majesteit. Het was steenrijke Basil Ware's halfbroertje.

De vaandrig keek belangstellend naar de mannen die slaperig in de luxe stoelen van het bordeel hingen. Zijn

blik dwaalde verlangend naar de trap, leidend naar de kamers van plezier.

Kit krabde zijn hoofd onder zijn witte officierspruik. Hij vroeg zich af of er luizen op de kussens van Paulina's bed, de vrouw op wie die nacht zijn keuze was gevallen, hadden gezeten. Er was grote vraag naar Paulina en in plaats van een hele nacht mochten haar klanten maar een uur bij haar blijven. Kit vreesde dat een van haar minder schone aanbidders luizen had overgebracht naar haar hoofdkussen.

Kit haatte elke vorm van ongedierte. Hij zou nu zijn oppasser moeten vragen om nauwkeurig zijn haar te onderzoeken met een luizenkam zodra hij op zijn logeeradres aankwam, anders stonden hem slapeloze nachten

en onrustige dagen te wachten waarin hij verging van de jeuk.

Hij keek zuur naar de vaandrig. Er zou wel weer een verandering van orders aangekondigd zijn, waardoor hij wat restte van de nacht niet in het appartement van Tony kon doorbrengen. Tony had voorlopig iets gehoord in de buurt van Grosvernor Square. Het appartement was een oase van luxe in vergelijking met de kale militaire barakken in Londen, waar Kit een kamertje en een stapelbed deelde met Barry Armonk, net als hij een eerste luitenant van het Vijfde Regiment.

Hij was de vorige week na een gruwelijke ruzie met zijn vrouw vertrokken uit zijn huis in de

Lancasterstraat, met het idee om daar voorlopig ook niet naar terug te gaan.

Kit loosde een diepe zucht. Het zou prettig zijn geweest als hij door zijn huwelijk in een wat rustiger vaarwater was geraakt. Hij had zich sinds de zelfmoord van zijn vader opgejaagd en bezorgd gevoeld. Hij had met lede ogen aangezien wat een poel van schulden en kwaad er was opengegaan nadat zijn vader had besloten dat zijn zoons het maar verder zelf moesten uitzoeken omdat hij de makkelijke weg naar de dood had gevolgd. Kit had machteloos toegezien hoe zijn broer veranderde van een charmante, charismatische vent in een harde, vastbesloten en weinig gewetensvolle markies. Hij had tot zijn spijt en verdriet moeten toezien hoe zijn

moeder haar geestelijke gezondheid verloor en veranderde in een krankzinnige. Hij had moeten concluderen dat zijn eigen landgoed Brondemeire verviel tot een ruïne omdat er geen cent over was om dat verval tegen te gaan.

“De orders zijn veranderd, meneer,” zei David Montague haastig, “Luitenant Armstrong zei me dat u onmiddellijk naar de barakken moet komen. U moet vanmorgen om zes uur het regiment naar Southend brengen.”

Kit stond zwaaiend op.

“Stik!” mompelde hij, “Dat laat me niet veel tijd om nog een uiltje te knappen, nietwaar?”

Zijn blik gleed naar de trap en hij luisterde aandachtig.

“Broadhurst is nog altijd boven. Ga hem maar waarschuwen! Tweede deur rechts, vaandrig.”

Hij keek toe hoe de vaandrig zich de pluche trap op haastte en grinnikte.

“Zo leert onze kleine Montague nog eens wat!” grapte hij.

Hij grabbelde zijn steek van de bank, streek zijn uniformjas glad, nam een laatste slok van zijn brandy en maakte een ironische buiging voor de twee mannen die hem in de salon hadden gezelschap gehouden.

“Tot ziens en tot uw dienst, heren,” brouwde hij, “Ik ga er vandoor naar weer een oorlog! Vergeet mij niet en doe de dames de hartelijke groeten!”

Hij was er niet zeker van of Tony hem spottend of bezorgd aan keek. Hij rechtte zijn schouders en zette zijn

steek jolig op zijn hoofd. Van nu af aan zou Tony het allemaal zelf moeten uitzoeken, want Kit Andover ging zich inschepen naar een oorlog, goddank!

**

Proloog 4: ANTHEA'S HUWELIJKSDAG



Caversham, maart 1810

Zodra zijn dikke worstvingers de trouwring om haar vinger schoven rilde Anthea van afschuw.

De bruid gaat flauwvallen, dacht ze, toen zijn blubberlippen haar mond aanvielen voor een kus ter bezegeling van hun huwelijk. De rottende geur van zijn tanden bereikte haar neusgaten en ze probeerde de neiging om te braken met alle macht te onderdrukken. Hij had het uiteraard niet nodig gevonden om zich voor zijn eigen trouwdag te wassen.

Afwezig zag ze hoe een stel rotte tanden naar haar grijnsden en ze bedacht zich dat hij op zijn leeftijd werkelijk niet met zo'n keukenrek in zijn mond hoefde rond te lopen, het

zou alleen maar een kwestie van wat aandacht voor zijn verzorging zijn.

Gelukkig viel ze op dat ogenblik flauw: ze zeeg geluidloos neer op de tegels van de kerk.

Ze kwam bij in de domineeswoning, liggend op mevrouw Mulhand's verweerde bank.

Mevrouw Mulhand was juist een ander washandje aan het wisselen voor een niet merkbaar koudere of schonere.

“Is het echt waar?” vroeg Anthea, “Ben ik met... Guy Burroughs getrouwd?”

Mevrouw Mulhand glimlachte haar tandeloos toe. Anthea vroeg zich af waarom de vrouw niet beter voor zichzelf had gezorgd, de afgelopen jaren. Iedereen wist dat Coba Mulhand vroeger een schoonheid was geweest.

“Hij zal een geweldige echtgenoot voor u zijn, Milady. Hij was jarenlang de knapste man uit de buurt, misschien alleen maar overtroffen door uw vader.”

Anthea vroeg zich af of de vrouw werkelijk zo ongeveer watertandde bij die opmerking.

“Ik zal hem even gaan roepen. Hij was vreselijk bezorgd dat u flauwviel.”

Anthea schudde haar hoofd.

“Waar zijn mijn vader en mijn zusjes?”

Mevrouw Mulhand krabde aan haar hoofd, langs haar groezelige muts. Anthea zag dat haar vuile hand iets ondefinieerbaars vastgreep, nadat hij van onder haar gore feestelijke muts vandaan kwam. Ze hoopte dat de vrouw van de dominee geen enge

beestjes had die op haar konden overspringen. Het was al erg genoeg dat ze die dag een ander soort ongedierte was getrouwd.

“Ik geloof dat ze alvast vooruit zijn gegaan,” antwoordde mevrouw Mulhand stralend.

Anthea stond langzaam op van de bank. Ze had een hoofdpijn alsof iemand op haar hoofd zat te hameren.

“Oh,” riep mevrouw Mulhand uit, “het prachtige kant op uw jurk is vies geworden!”

Anthea haalde haar schouders op. Het zou een wonder zijn geweest als haar trouwjurk schoon was gebleven. Die vloer in de kerk was waarschijnlijk al in geen honderd jaar gedweild.

Mevrouw Mulhand kwam naar haar toe met een niet zo schone zakdoek.

“Ik zal het er even voor u afvegen, Milady!”

Anthea deed een stap achteruit.

“Nee, nee! Laat u maar. Ik moet ze snel achterna gaan.”

Mevrouw Mulhand pakte koppig de sleep van Anthea's trouwjurk beet. Ze schrokken beide van een scheurend geluid.

Anthea deed nog een stap achteruit zodra mevrouw Mulhand de sleep verschrikt los liet.

“Laat u maar, mevrouw Mulhand, alstublieft...”

Anthea rende bijna naar buiten, hopend dat haar vader en zusjes op haar gewacht hadden.

Een grote man stond gebogen op haar te wachten op het kerkpad. Hij had zijn ‘beste’ kleren aan: een rode jas met

lange flappen over zijn dikke billen, een rood en blauw vest over een ouderwetse kniebroek die zijn beste tijd al had gehad. Zijn gezicht glom van het vet. Hij droeg een grijze pruik met stijve krullen. Zijn buik was enorm en zijn kousen waren grijs van het vuil.

Ziedaar, mijn man, dacht Anthea. Oh Vader, hoe kon je me dit aandoen?

“Daar ben je dan eindelijk,” merkte hij op terwijl hij haar bijna kwijlend aankeek. Hij probeerde joviaal tegen haar te zijn omdat mevrouw Mulhand in de deuropening van de domineeswoning was verschenen. Behalve zijn slechte adem rook hij ook naar brandy en Anthea vond dat absoluut een verbetering.

Caversham nam haar spottend bij de arm. Ze haakte walgend bij hem in. Ze dacht dat ze iets zag bewegen tussen zijn pruik en zijn oor. Ze vreesde dat ze weer zou gaan flauwvallen, toen hij zijn arm bewoog waardoor er een misselijkmakende stank van zijn oksel kwam.

“De anderen zijn alvast vooruit gegaan. Haast je wat, liefje!”

In zijn koets pakte hij haar mouw beet. Ze keek gruwend naar de rouwnagels op zijn vuile handen. Hij bracht zijn varkenskop dicht naar haar gezicht toe, met de ogen in kleine achterdochtige spleetjes.

“Waarom viel je flauw?” vroeg hij haar hardvochtig, “Heeft hij je met jong geschopt?”

Ze was te ontsteld om zich van hem vandaan te bewegen.

“N... Nee, nee, natuurlijk niet!” piepte ze, terwijl ze zich afvroeg of ze nu over zijn vuile kniebroek zou gaan overgeven. “Ik heb u al gezegd dat hij me niet heeft aangeraakt!”

Zijn hand schoot uit naar haar lijfje om een met kant beklede borst te grijpen.

“Als het niet zo verdomd ongemakkelijk was zou ik je nu in mijn koets pakken, juffie!” grijnsde hij naar haar.

Anthea wist dat flauwvallen geen optie was om tijdens de reis in de koets uit zijn gore klauwen te blijven, dus bleef ze recht als een liniaal zitten terwijl ze naar hun huwelijksfeest reden. Het enige wat ze kon doen om

zijn stank te ontwijken was om oppervlakkig adem te halen en, voor het eerst in haar leven te bidden, tot een God die nog nooit naar haar had geluisterd.

Lucy ruimde zwijgzaam wat spullen weg in de slaapkamer van haar meesteres, die vanaf vandaag Barones Caversham heette.

Anthea zat stijfjes in het grote eikenhouten bed. Ze droeg een kanten niemendalletje dat aan de voorkant opende met een strik.

Lucy maakte een verstikt geluid en Anthea keek haar vragend aan.

“Het is hier zo smerig!” rilde Lucy, terwijl ze haar best moest doen om haar neus niet dicht te knijpen. “Ik ben

in mijn hele leven nog nooit in zo'n vuil huis geweest!”

Anthea wou er niet aan denken. Ze weigerde om maar iets van haar nieuwe omgeving in zich op te nemen. Haar nieuwe loopbaan als de meesteres van dit gore huis begon pas morgen en ze had allang begrepen dat haar nieuwe taken bijna niet te overzien waren.

“Je kan er vandaag toch niets meer aan doen Lucy,” waarschuwde ze. “We moeten blij zijn dat ik er van te voren aan dacht om schoon beddengoed mee te nemen, hoewel...”

Ze sidderde.

Die viespeuk was nu officieel haar man en hij zou in haar bed komen liggen en haar lichaam bevuilen met zijn vieze lijf. Ze voelde weer de neiging opkomen om te braken.

De deur van haar slaapkamer werd opengegoid en ze hijgde van schrik. Een stomdronken Lord Caversham struikelde de kamer binnen. Bij wijze van grap hadden zijn vrienden hem zijn broek, kousen en schoenen al uitgedaan. Zijn witte, harige, vette buik stak onder zijn vest uit. Een donkerrode, enorme vlezige paal stak onder een grijs harig nest uit en leek direct naar een walgende Anthea te wijzen.

Dit is geen goed moment om flauw te vallen, dacht Anthea voor de twintigste keer die dag in paniek. Toen haar man zwaaiend naar de rechterkant van het bed liep, sprong ze er aan de linkerkant uit. Haar man leek paars te worden van woede.

“Kom hier, vr... vrouw,” brabbelde hij met moeite, “denk erom dat je niet voor me wegloopt!”

Anthea rende naar een grote leunstoel om zich erachter te verbergen. Ze zag in een flits dat Lucy naar haar kleedkamer holde.

“Lucy!” schreeuwde ze, “Blijf verdomme hier!”

Haar echtgenoot slofte langzaam op de stoel af.

“Ik hou wel van een vrouwtje met pit,” murmelde hij, “je bent een le...”

Zijn vuurrode gezicht verloor plotseling alle kleur. Hij hijgde en zwaaide heen en weer. Ineens stortte hij met zijn gezicht naar voren neer in de stoel. Anthea hield haar hand stijf voor haar mond om het niet uit te schreeuwen van ontzetting. Haar

nieuwbakken echtgenoot bleef roerloos voorover in de stoel liggen. Ze kwam voorzichtig achter de stoel vandaan, bang dat Lord Caversham een vervelende grap met haar uithaalde.

Wat was dat voor een vieze lucht?

Toen ze naar Lord Caversham's blote billen keek begreep ze ineens de oorzaak van de stank. Ze rende naar haar kleedkamer, greep een oude, vieze po en gaf zolang over tot ze dacht dat ze niets meer in haar maag had.

Lucy bracht haar een vochtige zakdoek om haar mond af te vegen. Anthea gebruikte het, balde het in een prop en begon hysterisch te lachen.

“Gered, Lucy!” hikte ze, “Ik ben gered! Mijn stinkende echtgenoot is zo dood als een pier!

**

Hoofdstuk 1: DE MANIPULATOR

